

Sợ hãi và ngạc nhiên, tôi mở hé hé mắt và dưới ánh trăng thượng tuần âm u và nhợt nhạt hắt vào từ khe cửa sổ trước bàn học chị Ngà, tôi vừa thoáng thấy một bóng người lặng lẽ lướt đi giữa các góc cột, nhanh và gọn như một con mèo, và sau đó biến mất chỗ ngách cửa trở ra hông nhà.

Những điều vừa nhìn thấy khiến tôi vô cùng sửng sốt mặc dù tôi không trông rõ bóng người vừa thấp thoáng là ai. Tôi chỉ có thể chắc chắn một điều là bóng người khả nghi đó không có mái tóc dài như Chứng anh mô tả, và như vậy có nghĩa đó không phải là con ma mà tôi thường úy kị. Nhưng nếu không phải là con ma kia thì ai đã có hành động lén lén lút lút đến nỗi kẻ vô tình chứng kiến là tôi phải thót tim lên như vậy.

Đang nghĩ vơ nghĩ vẩn, tôi bỗng bàng hoàng nhớ ra nơi phát ra tiếng động đằng góc nhà chính là chỗ ngủ của anh Điền. Ở đó, anh thường nằm trên chiếc võng gai chằng ngang lối đi vào nhà kho và tiếng cọt kẹt tôi nghe thấy khi nãy chính là tiếng dây võng nghiêng vào góc cột.

Nghĩ đến đó, tôi liền bật dậy và nín thở nhích từng bước về phía góc nhà. Đúng như tôi dự đoán, chiếc võng không người nằm. Anh Điền biến mất, chỉ bỏ lại đôi dép nằm chơ vơ trên nền gạch.

Cho đến lúc này tôi đã có thể quả quyết bóng người thấp thoáng khi nãy chính là anh Điền chứ không ai khác. Nhưng tôi không hiểu anh đi đâu giữa khuya khoắt, lại bí mật đến mức không dám mang cả dép trong chân. Nếu anh ra sau hè để đi tiểu như tôi, chẳng việc gì phải sợ mọi người nghe thấy tiếng dép lẹp kẹp.

Lòng đầy nghi hoặc, tôi đứng im lìm bên chiếc võng một lúc lâu, tự dưng không cảm thấy tức bụng như khi nãy nữa. Và sau khi suy tới nghĩ lui, không nén được hiếu kỳ, tôi quyết định lần mò về phía ngách cửa nơi anh Điền vừa lên ra ngoài.

Trời bên ngoài nhờ nhờ, đục đục. Trăng thượng tuần xuống đến chân trời, khuất sau những đám mây xa, tỏa ra một thứ ánh sáng mờ mịt trộn lẫn